

Jmenuji se Saša Saveljev. Chodím do druhé třídy a bydlím u babičky a dědečka. Maminka mě vyměnila za zakrslou pijavici a pověsila mě jako závaží na krk babičce. Tak jí na něm už od čtyř let visím.

Své vyprávění začnu příhodou o koupání a nebojte se, že ta příhoda nebude zajímavá. Koupání s babičkou bylo vždy významnou procedurou a vy se o tom teď přesvědčíte.

KOUPÁNÍ

Všechno začínalo docela poklidně. Ve vaně to bublalo, jak se plnila vodou, a na hladině plaval plastový teploměr. Po celou dobu koupání musel jeho červený sloupec ukazovat 37,5. Nevím přesně proč. Slyšel jsem, že je tato teplota nejvhodnější k rozmnožování jedné tropické vodní řasy, ale řase jsem se moc nepodobal a rozmnožovat jsem se taky nechystal. Do koupelny se dával přímotop, který musel dědeček přinést na babiččino tlesknutí, a dvě židle, které se zakrývaly ručníky. Jedna byla pro babičku a druhá... nebudeme předbíhat.

A tak se vana plní a já tuším, že to bude *veselá* procedura.

„Sašo, do koupelny!“ volá babička.

„Už jdu!“ křičím čile a v běhu si sundávám kamaše ze stoprocentní vlny, do kterých se ale zamotám, a padám.

„Máš olšový nohy?!“

Snažím se vstát, ale kamaše se za něco zachytí a já zase padám.

„Děláš si ze mě srandu, ty zatracený hajzle?!“

„Nedělám!“

„Tvoje matka mi jednou řekla: ‚Oplatím ti to na něm.‘ Tak abys věděl, myslím na vás na všechny, sama vám to všem oplatím. Chápeš?“

Úplně jsem nechápal, co znamená *oplatit*, ale měl jsem takový pocit, že mě babička utopí ve vaně. S tímto pocitem jsem běžel za dědečkem. Když si vyslechl moje podezření, zasmál se, ale já jsem ho stejně poprosil, aby byl ve střehu. Pak jsem se uklidnil a šel jsem do koupelny, přesvědčený o tom, že kdyby mě babička začala topit, dědeček vtrhne dovnitř se sekáčkem na maso, kdovíproč jsem si myslel, že bude mít zrovna sekáček, a pustí se do babičky. Dědeček pak zavolá mámě, ona přijde a oplatí jí to. Zatímco mi hlavou vířily takové myšlenky, babička dávala dědečkovi poslední pokyny ohledně přímotopu. Musel ho přinést přesně na tlesknutí.

Poslední přípravy jsou hotovy, dědeček je proškolen, já ležím ve vodě, jejíž teplota je 37,5 stupně, babička sedí vedle a mydlí žínku. Chumáče pěny létají okolo a mizí v husté páře. V koupelně je horko.

„Ukaž krk.“

Trhl jsem sebou, kdyby mě začala dusit, dědeček to pravděpodobně neuslyší. Ale ona mě jen myje... Zřejmě se vám zdá divné, že jsem se nemyl sám. Jde o to, že takový hajzl jako já nemůže sám dělat nic. Matka se na toho hajzla vykašlala a hajzl jenom hnije a koupání by hajzlovi mohlo zhoršit jeho hajzlovské nemoci. Tak mi to vysvětlovala babička, když mi mydlila žínkou nohu vystrčenou z vody.

„Proč je ta voda tak horká?“

„Je o stupeň teplejší než tělo, aby tě nechladila.“

„Myslel jsem, že kvůli řase.“

„Jasně, kvůli řase! Hubený, zelený... To není noha, to je list. Schovej si ji pod vodu, dokud je teplá. Dej mi druhou... Teď ruce. Dej je výš, máš je ochrnuté, nebo co? Vstaň, umyju ti pinďu.“

„Opatrně!“

„Neboj se, stejně ho nebudeš potřebovat. Otoč se, umyju ti záda.“

Otočil jsem se a opřel se čelem o kachličky.

„Neopírej se čelem! Ty kachličky jsou studené, dostaneš sinusitidu.“

„Je mi strašné horko.“

„Musí být.“

„Proč nikomu jinému nemusí a mně musí?“ Na to jsem se ptal babičky často.

„Protože ostatní nehnijou tak jako ty. Vždyť už smrdíš. Cítíš to?“

Necítil jsem to.

Už jsem čistý, musím z vany. Oddechl jsem si, když jsem pochopil, že dnes mě babička neutopí, a lezl jsem ven. Teď zjistíte, na co je ta druhá židle, na tu jsem si stoupal já. Na podlaze jsem stát nesměl, protože pode dveřmi profukoval studený průvan, záludně se vyhýbající válečku ze starého prostěradla, který měl položený v cestě, a ten průvan mi mohl prochládit nohy. Držel jsem rovnováhu, snažil jsem se nespadnout a babička mě sušila. Nejprve hlavu. Tu mi hned zamotala do ručníku, aby mě nestudily mokré vlasy. Pak mi sušila všechno ostatní a oblékal jsem se.

Když jsem si oblékal punčocháče, modré, vlněné, které jsou drahé a těžko se shánějí, ucítil jsem, jak se něco pálí. Jedna nohavice mi sahala jen po kotník. Běda, ta nejcennější část punčocháčů, spodní, ponožková, dohořivala na přímotopu.

„Ty smradlavý, páchnoucí hajzle! (Měl jsem pocit, že babičce zacvakaly zuby.) Vlastní matka ti nic nekoupí! Všechno tahám na bolavých nohách já! Obleč si to, zamotám ti tu nohu do ručníku!“

Navlíkl jsem si punčocháče a zvedl jsem nohu, jejíž prsty trčely z ohořelé nohavice, a natáhl ji směrem k babičce. Babička mi na ni začala namotávat kostkovaný ručník jako onuci a já jsem se z nudy začal prohlížet v zrcadle. V koupelně bylo tak horko, že jsem zčervenal jako indián. Podobu ještě umocňoval ručník na hlavě a pěna na nose. Zadíval jsem se na indiána a zapomněl jsem, že s babičkou na vratké židli provádíme bezmála cirkusové číslo, ztratil jsem rovnováhu a sletěl do vany.

„Ty ha-a-a-jzle!!!“

Pššš!!! Bum!!!

Dědeček se zrovna díval na fotbal. Ale! Jeho bystré ucho zachytilo z koupelny divný zvuk.

„Musím odnést přímotop!“ vyvodil si z toho dědeček a hnál se do koupelny.

Přihnal se rychle a ve spěchu popadl přímotop za horké místo. Musel ho pustit. Přímotop udělal oblouk a spadl babičce na kolena. Dědeček si myslel, že slyšel šplouchnutí, jal se mě zachraňovat a nešťastně to oplatil babičce. Hned jsem chtěl všechno vysvětlit, ale v koupelně už zuřila bouře.

„Ty rase* prokletý, Tataře nenáviděný!“ křičela babička, útočně třásla přímotopem a hasila dlaní druhé ruky doutnající sukni. „Buď proklet nebem, Bohem, zemí, ptáky, rybami, lidmi, mořem i vzduchem!“ To byla babiččina oblíbená kletba. „Aby se ti na hlavu sypalo už jen neštěstí! Aby na tebe už nic jiného než odplata nečekalo!“

Následovala kombinace několika slov, jejichž význam jsem pochopil, až když jsem se seznámil s páťákem Dimou Čugunovem.

„Vylez, hajzle!“

A další kombinace, ta už byla adresována mně.

„Buď proklet...“

Oblíbená kletba.

„Abys až do smrti seděl ve vězení...“

Kombinace.

„Abys zaživa shnil v nemocnici! Aby ti uschla játra, ledviny, mozek i srdce! Aby tě sežral zlatý stafylokok!“

Kombinace.

„Vysvleč se, musím tě znova utřít!!!“

Neznámá kombinace!

A další,

a další,

a další...

* To slovo jsem měl velice rád, ale dlouho jsem nevěděl, co znamená. Pak mi babička vysvětlila, že slovem *ras* nazývali na Ukrajině pohodné, kteří dlouhými háky na ulicích odchyťovali toulavé psy.